

ностъ като музикаленъ писателъ. Следъ това се преселва въ Дрезденъ, и живѣе като частенъ ученъ, ржководейки и едно хорово дружество на негово име. Творби: освенъ горнитъ, още много мотети, псалми и пѣсни, както и клавирни соли. Отъ многобройнитъ му писателски трудове, най-важни сж: „Музиката въ културната история“ (1869), „Нѣмски компонисти отъ Себ. Бахъ до днесъ“ (1871), „Италиянски компонисти отъ Палестрина до днесъ“ (1876), „Нѣмски музикални херои и тѣхното влияние върху нацията“ (1873), „Стариността на псалмовото пѣние“, „Илюстрирана история на музиката“ (1880—85), „Музикална драма или опера“ (1876), „Бждна музика или музика на бждащето“ (1877), „Златното време на музиката въ Венеция“ (1876), „Върху единъ неизвестенъ до сега законъ за съграждане на темитъ при класическата fuga“ (1878), „Къмъ стогодишнината отъ раждането на Бетховена“, „Послезвучия — картини отъ музикалния, художественъ и духовенъ животъ на нашитъ дни“ (1872), „Модерната музика на Косички“ (1880).

Науманъ, Йоханъ Готлибъ — Naumann, Johann Gottlieb — виденъ компонистъ отъ италияно-нѣмското направление на XVIII в., род. 17 апр. 1745 въ Блазевицъ при Дрезденъ, умр. 23 окт. 1801 въ Дрезденъ, училъ музика въ тамошното Kreutzschnule, после заминава за Италия, дето въ Падуа използва за музикални занятия Тартини; отзовава се въ Венеция при Хасе, който го подпомага, после отива въ Неаполъ, и отъ тамъ, снабденъ съ препоржка отъ Тартини — при прочутия падре Мартини въ Болоня — за да учи контрапунктъ. Взелъ препоржчително писмо и отъ него, той успѣва да постави въ Венеция първата си опера „Il tesoro insidiato“ за карнавала 1763. Чрезъ майка му, нѣкои негови църковни композиции достигатъ до вдовицата на Дрезденския курфюрстъ — Мария Антония, която го назначава за дворцовъ църковенъ-компонистъ, а на следната година — за дворцовъ камеръ-компонистъ. Получилъ продължителенъ отпускъ, 1765—68 прекарва въ Италия, за да се усъвършенству-

ва въ драматическата композиция, като пише за Палермо, Падуа и Венеция цѣла редица опери, минали съ блѣскавъ успѣхъ. Следъ завръщането си въ Дрезденъ, получава предложение отъ Фридриха Велики — да отиде на служба въ Берлинъ, но отклонява предложението. 1776 бива назначенъ кралски саксонски капелмайсторъ, а на следната година шведския кралъ Густавъ III го поканва въ Стокхолмъ за да преустрои неговата капела. Тукъ сжщо поставя две свои опери. За втори пѣтъ отива въ шведската столица 1780, посещава следъ това три пѣти Берлинъ, удостоенъ съ голѣмо внимание отъ Фридрихъ Вилхемъ III, а последнитъ си години прекарва въ Дрезденъ. Творби: 18 симфонии, цигулки и клавирни сонати, дуети и триа, 21 меси, много мотети, химни и псалми, 10 оратории и 23 опери, отъ които най-хубави сж: „Солиmano“, „Ахилъ въ Скиро“, „Орфей“ и „Ализа“. Н. е единъ отъ най-добритъ представители на „пѣящия“ стилъ на Неаполитанската школа въ Германия, но безъ трайно значение въ историята на нѣмската опера.

Наумовъ, Петко — цигулковъ педагогъ и компонистъ, род. 29 юни 1879 въ Берковица, първитъ занятия по цигулка започналъ съ Б. Хохола а следъ това продължилъ съ Швертнеръ. И двамата настоявали предъ родителитъ му да го изпратятъ въ чужбина да учи музика. 1896 постѣпва въ Пражката консерватория и, макаръ закѣснѣлъ за приемнитъ изпити, благодарение на това, че знаелъ изузтъ 40-тъ етюда на Кройцеръ, бива приетъ. Тукъ учи цигулка при Лакхнеръ, (а частно и при Шевчикъ), хармония при Фюрстеръ и Книтлъ, и пиано при Лучертъ. — 1899 отива въ Парижъ, бива приетъ въ тамошната консерватория (първи българинъ) и, учейки хармония и композиция при Емилъ Песаръ, едновременно посещава и свършва частния музикаленъ институтъ „Масе“, дето учи цигулка и композиция. Следъ 4 годишно учение въ Парижъ, 1903 получава диригентски постъ въ Шербургъ (градския театръ), но скоро бива повиканъ въ България — за да отбие военната си повинность.